

De Tuin (4)

Gina :

Ik ben stil,
bewoon een tuin,
verwonderd, verbaasd!

Luk :

Tussen de bedrijven door

beweeg ik gedachteloos door het groen
en vat de onvatbare bomen,
versta de onverstaanbare bloem.

Wat doen die mieren

in hun zandkastelen?

Ik ken al hun wegen.

Wat drijft de vogels

tot gezongen vluchten?

'k Vat het gevleugeld leven.

Maar kan er niets van zeggen

van al dit roezemoezend leven,
woelend in dit zonbeschenen dal
op iedere plek, zo bont gevormd.

Het denken beschrijft

maar kan 't' niet begrijpen,
noch zeggen wat het is.

Geen woord vat de boom,

toch versta ik bomen
en de bloemen die ik ken

Het hoofd kan slechts omschrijven,

de buik voelt er al wat meer van aan,
maar enkel 't hart opent haar ramen
en kan zien : wat is een boom, een bloem.

En het hart dat zwijgt

behalve in vreemde
zangen, dans of kleuren
die slechts het hart begrijpt
als het stilzwijgend is,
zoals de bomen zijn.

Luk Heyligen:

Zoals de bomen zijn.

